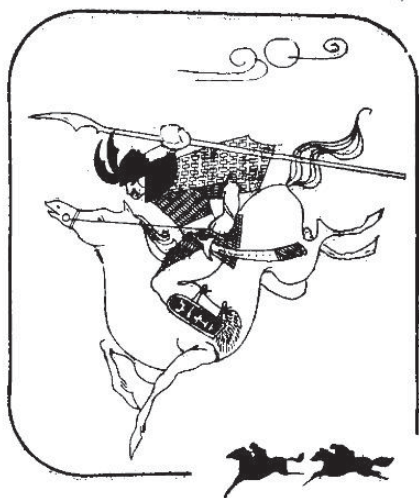

Кікуті ХІРОСІ БАГРЯНЕ ХАОРІ

Накамура Сімбей був ватажком самураїв князя Мацуями Сінске, володаря половини провінції Сеццу. Слава про його бойові виступи линула по всіх п'яти провінціях округи Кінай, землі якої доходили мало не до столиці. Про Накамуру чули навіть у Китаї.

За тих часів Кінай був під владою князів Цуцуй, Мацунага, Арагі, Вада і Вессьо, і серед їхніх воєнів, певно, не було жодного, хто б не знав «Накамури-спіса». Так проваляли його за те, що не було йому рівних у мистецтві володіння бойовим списом. А на полі бою він звичайно гарцював у барвисто-блискучому обладунку. Коли серед бойових лав з'являвся він у червоно-багряному кімоно-хаорі й позолоченому щоломі з шишаком, серця ворогів стискалися від страху, а друзі торжествували.

— Червоне хаорі, шолом в шпашком! — релетували з переляку ворожі піхотинці. — Рятуйся, хто може! — І кидалися навтьоби, не чекаючи, поки Накамура помчить на них, наставивши свого довгого списа.

А коли в скрутці опинялися спільники Накамури, вони здіймали руки до неба, благаяючи, щоб воно послало їм багряного воїна, що буде, мов снєла, об яку розбивається хвилі розбурханого моря. А вороги не знали нічого страшнішого, ніж позолочений шолом, коли він з'являвся на чолі кінноти, що вихором летіла на них з усіх сторін.

Отже червоне хаорі і шолом-щипак Накамури-списа для ворогів були символом страху, а для союзників — символом віри.

— Сімбей-дано, маю до вас велике прохання, — звернувся до Накамури з низьким поклоном красень-самурай, який щойно сягнув повноліття.

— Навіщо таці церемонії. Кажі, що за прохання, — і Сімбей глянув на нього приязним поглядом.

Юний самурай був позашлюбний син Сімбєєвого володаря Мацуями Сінске. Сімбей виховував його змалку і любив, як рідного сина.

— Я маю одне прохання. Завтра мій перший бій. Будь ласка, позичте мені свої червоне хаорі і шолом. У вашому славетному обладунку я б нагнав на ворога доброго страху.

— Ха-ха-ха-ха! О свята простота, — зайшовся реготом Сімбей. Його розмішило по-дитячому наївне честолюбство юнака. — Невже ти думаєш, що досить вдягнути обладунок Накамури Сімбєя і відразу набудеш його відвагу? — і Сімбей знов вибухнув реготом.

Наступного дня на полі Сєццу відбулася січа війська Мацуями з самураями Дої Дзюнке провінції Ямато. Ще до початку битви попереду, як завжди, вигравав на коні воїн у багряному хаорі і шоломі, що сліпив очі на ранковому сонці. Воїн скося поглядав на ворожі лави. Враз він помчав до ворога і врзався у саму гущу самураїв.

Одне крило ворожих шерг розбіглося, мов вітром здуте, а тих, що залишилися, вершник у багряному хаорі легко поверг своїм списом. Потім він спокійно повернувся до своїх.

Накамура Сімбей, що цього разу вперше був у чорному шкіряному панцирі на шнурівках і тьмяному залізному шоломі південних чужинців¹, приглядався до дій хвацького вояка у багряному хаорі і задоволено усміхався. Він був дуже гордий тим, що навіть сам його обладунок має таку силу.

Він вирішив, що тепер настала його черга, тож скочив на коня і стрілою помчав на ворога. Ворожі шерги, що без бою розбіглися перед воїном у багряному хаорі, тепер навіть не здригнулися. Роздратовані тим, що не витримали натиску «Накамури-списа» в багряному хаорі, вони вирішили зігнати

свою злість на цьому воякові у чорному панцирі.

Сімбей бачив, що все йде не так, як завжди. Він зник, що від самого його вигляду вороги тремтять, як вівці перед тигром. Їх знезброював панічний жах. Але нині вони билися з неавичною для Накамури мужністю і відвагою. Кожен піший стояв проти нього за дванадцятьох. Годі було пошергнути хоч два-триох. Вістря ворожих списів раз у раз сягали його. Сімбей бився відчайдушно, вдвоє з більшою силою, ніж звичайно. І все-таки зазнав поразки. На мить майнула думка-каяття, що так легковажко позичив свій шолом і багряне хаорі. І враз ворожий спис розтяв шнурівку і простромив його наскрізь.

1921.

¹ Тобто шоломі європейського взірця. Південними (або ще білими) чужинцями в Японії називали європейців, що прибули морем з півдня.